

J. E. Bogomil:

Če punčka joka . . .

Ganuarjevo solnce je posijalo na zemljo. Saj veste, kakšno je to solnce: svetlo, lepoblesteče, pa vendar brez prave gorkote. A je vseeno tako vabljivo.

Rožančeva Ivanka je navsomoč želela vun, na solnce. Dolgo časa so ji mati branili. No, takole okrog poldneva je pa vendarle smela malo pred hišo.

»Punčka joka . . . Mama, ali jo smem nesti vun na solnce?« je rekla.

»Pa jo nesi malo, no! Samo kmalu pridi nazaj!« so ji rekli mati.

In Ivanka je odšla s svojo punčko! Ni bila bogvekaj ta punčka! Še oddaleč ni bila podobna tistim punčkam, ki jih vozijo mestni otroci na izprehod v svojih vozičkih; pa ni bila niti taka, kakršne dobé otroci od Miklavža v dar. Ah kaj, pa je bila Ivanka le vesela svoje slamnate punčke. Malo jo je naredila iz cunj, malo pa iz slame. Punčka je bila pa le!

Kako prijetno dé solnčna gorkota pozimi! Samo tisto kamenje, koder sedi, je mrzlo . . . Ivanka, vrni se v hišo!

Ni se Ivanka vrnila. Zato je pa ponoči punčka mirovala, tembolj je pa jokala in kašljala Ivanka. Prehladila se je in nekaj dni je morala biti kar v postelji. Pa kako nerada! Seveda; bolan biti je hudo.

Družčino ji je pa tudi tam delala slamnata punčka, da ni jokala — bolna punčka.

Če punčka joka.

